

Aflamencada

Zoals jullie je misschien nog rappelleren van mijn optreden als memoir(s)schrijver, ben ik flink gebeten door Spanje in al zijn facetten. Een voor mij belangrijk onderdeel hiervan is al sinds meerdere jaren de flamenco. De oorsprong van deze rijke kunstvorm is duister – bronnen zijn het oneens –, maar één ding is zeker: flamenco is multicultureel, een potpourri van onder andere Moorse, Joodse, en Indische elementen.

Hosternokke, wat zou ik het graag leren. Met alle plezier en passie volg ik dan ook lessen bij Irene, een vieve, uiterst kundige Sevillaanse. Ze is niet meer piep, maar je kan haar ook geen kavalje of machochel noemen. Zeker niet; ze is de gracieuste vrouw die ik ken. Ze danst met een buitenaardse grandezza, maar zonder kapsones, zonder veel tralala en ze beschikt over een fenomenale praktische en theoretische kennis van deze geweldige kunstvorm. Van acquit af aan was ze mijn idool. De lessen zijn een fantastische beleving, niet in het minst door haar petulante persoonlijkheid. Elke keer weer gaat ze helemaal op in haar wildenthousiaste verhalen over Romazigeuners, castagnettegebruik, llamadas en palos. Een groot plezier, elke maandagavond opnieuw, in de Arteveldestad.

In een olipodriga, een quodlibet van Spaans, Engels, Duits en Nederlands, probeert deze virtuoze ons onvermoeibaar wegwijs te maken in de wondere wereld van de fandango's, de seguidilla's en de cantiñas en probeert ze ons, stugge noorderlingen, te laten bewegen met zoveel mogelijk élégance. Je kan wat ze doet eigenlijk afexerceren noemen, want ze houdt ons bij de les als waren we halfwassen, en we staan onder strenge tucht. Een dansgenote kwam eens kauwgom kauwend binnen. Niet ladylike natuurlijk. Ze moest dan ook cito presto een U-bocht maken om haar sjiek te prullenbakkeren. Irene stond er diep verontwaardigd bij te kijken, als een alguacil die gotspieus wordt bejegend door een paar snotolven.

Haar man Alexander, een Duitse tiple- en flamencogitaarspeler, begeleidt ons tijdens de lessen con moto met zijn geacheveerde spel. De muziek gaat diep, bedwelmt, vibreert in elke vezel van ons lijf, als dronken we ayahuasca of kawa, of gebruikten we basuco of hasjiesj. Ik dans in een groepje met dames die al sinds de noughties vingerknippen en voeten stampen en de danspasjes harmonieus aaneenflansen. De fine fleur van de dansschool, zeg maar. Zelf dans ik nog niet zo lang, dus mij kost het tonnen moeite (na een les heb ik het gevoel dat ik de ironman heb voltooid) en wat ze vertelt zijn sowieso 'cosas de España'. Is het de moriaan gewassen? Zijn het pia vota? Quién sabe; misschien lukt het me ooit. Ik laat me in elk geval niet ontmoedigen; ga trouw elke week naar de les, oefen onvermoeibaar de nieuwe stukjes en heb me al kapotgeyoutubed.

Het is wat mij betreft sole clarius: ik ga de hakken van mijn schoenen afdansen. Ik ga door tot ze zeggen: "Zij heeft duende", want het voelt als een van mijn vies manquées. De grande finale is elk jaar in juni. Dan laten wij het publiek in de 'fin de curso' zien

wat we hebben geleerd. Het staat niet op de mupi's in de stad, maar het zaaltje in de dansschool zit elke keer goed vol. Voor een keer zijn we helemaal gerestyled: een goed gesoigneerde coiffure, kohlogen, een bloes met ruchemouwen en natuurlijk assorti een plissérok met falbala's. De typische schoenen waar we flink mee klikklakken maken het plaatje compleet. We zijn enigszins geagaceerd, angstig dat er iets grandioos fout gaat, maar die Bühnenfieber is het voldane gevoel achteraf meer dan waard.

Allen daarheen! No spang; je doekoe mag je houden want het is gratis voor niets.